

»Za kaščo v bezgovem grmu.«

»Dolgo sem že opažala, da si je izbrala drugo gnezdo, a izpaziti je nisem mogla. Na, tukaj je nekaj zrnja, in pa posodico vode ji nesi. Vsak dan jo moraš krmiti, toda tako, da je ne boš preplašil. Za plačilo pa dobiš najlepše pišče, katero si boš sam izbral.«

In peljal je mater k bezgovemu grmu.

Veselo je razgrnil veje, ko sta dospela z materjo do bezga, in vzkliknil: »Tukaj-le«.

Pridno je donášal Tinče čopki za kaščo zrnja in vode, samo premalo je pozobala, kakor se mu je zdelo. Največje veselje je pa doživel, ko pride nekega jutra k čopki in najde tri lepa, z gostim mahom porasla piščeta. Popoldne jih je bilo že enajst, drugi dan pa jih je bilo kar šestnajst.

Čopka je skrbljivo brskala po mehki zemlji in če je ujela kako žuželko, je brž poklicala z nekim posebno vablјivim glasom svojo družino na nenavadno pojedino. In piščeta so kar vrela skupaj. Pokazala jim je, kako se morajo pasti, kako skriti, če preti nevarnost. Potem pa je razprostrla krila, in družina je bila pod streho, le najporednejši jo je rahlo klujuval v rdečo rožo. Poizkušal je skočiti na skrbno majko; često mu je izpodletelo, nazadnje je pa vendar prikobacal čopki na hrbet. Bil je lepo rumen in črno liso je imel na glavi. In tega si je izbral Tinče za plačilo; ta je bil poslej njegov.



Prišla je bela žena . . .

*Prišla je bela žena
skrivoma skozi vrt,
pa je Milico vzela;
žena je bila — smrt.*

*Skrila je detece drago,
splavala z njim čez goró;
pa so angelčki prišli
in so hiteli za njo.*

*Uzeli so dete nedolžno
smrti iz mrzlih rok,
nesli ga v sveta nebesa
v sredo nebeških otrok.*

L. Černež.

